

— Главке! друже мой, животе мой, пригърни ма еше еднѣжъ, да чуѣж притисканіето на рждѣтъ ти, и въ туй пригръщаніе остави ма да умрѣ; не можъ вече да устоѣж!

— За хатѣра ми, за любовѣж ми, не дѣѣ изгуби коражъ, Іонке! твойтъ животь е мой животь. . . . Я видѣлъ, я видѣлъ, къмъ насъ идѣтъ нѣкои съ запалены машалы, я видѣлъ какъ вѣтрѣтъ не ты поврѣжда, и тѣ свѣтятъ еше когато ся обыколени отъ града на смъртъта! Безъ сумнѣніе тѣзи бѣжанци спѣшатъ къмъ крайморіето, хайде да идемъ и ный съ тѣхъ!

И внезапно и вѣтровѣтъ и страшныйтъ дѣждъ ся виждахъ като да ся поуталожихъ, и като да искахъ нѣкакъ да насърчатъ залибенытъ, атмосферата въ едно мгваніе станх тиха и планината са виждаше, като да си почива, може бы за да избухне испослѣ съ поголъмо стремленіе и буйство. Оплѣзъ които носехъ машалытъ бържѣ-бържѣ приближавахъ.

— Близу смы до морето, думаше съ спокойнѣ гласъ началникътъ на тази дружина. Общавамъ са свобода и богатство на всички които останъ живы отъ робовѣтъ ми! Държайте! самытъ богове ма увѣдомиха че щемъ да са избавимъ отъ това зло врѣме, хайдите напрѣдъ.

Багровата свѣтлина отъ машалытъ огрѣѣ връзъ очитѣ на Главка и връзъ главатана Іона, растреперана и уморена вече. А мнозина отъ рабытъ, които вървѣхъ съ машалитѣ, изминяха напрѣдъ носяще зимбили и тежки ковчезы. Прѣвъ и надсоченъ надъ тѣхъ ся възвишаваше голѣмливый и лѣпотный Арбакъ съ голъ ножъ въ ржкѣ.

— Тако ми сѣнкытъ на прародителитѣ ми! възгласи. И въ срѣдѣ тѣзи ужасната сцена честъта ми са усмихнува и ми прѣдвѣщава любовь и благополучіе, ако и да са бунтува природата страшно. Гърко, тегли са на страна! искамъ Іона, азъ съмъ неинъ настойникъ.

— Издаднико! убійцо! извика Главкѣ като гледаше неприѣтеля си съ погледъ на неумолимо негодованіе. Немезиса та е принесла на отмщеніето, като жертва посветена на сѣнкытъ на Тартара, който е избывалъ вече огневѣтъ си. Ако дързнешъ да пристѣпишъ едикъ крачкѣ, ако дързнешъ да докачишъ и еднѣжъ отъ космытъ на Іона, сабята ти ще бѣде по-слаба и отъ трѣстъ за защитѣ. Какъ по какъ ще та раскъсамъ!

И подиръ туй заплашваніе сцената са освѣтли внезапно отъ ед-но гжето и кърваво и страшно сїаніе; исполински и като колоссъ, ся появи страшныйтъ Везувій, която са възправи отъ подземныйтъ тъмнини, които ѣж окружавахъ. И раздвоенъ са показваше върхътъ, или по добрѣ: сякашъ че на гората ся възправяхъ два звѣра грома-